

til kap. VI samt §§ 30 og 31 i loven om opførelse af arbejderboliger på landet tager sigte på at fremhæve, at ansøgerne fra de nævnte videre kredse af arbejdere, der er beskæftiget ved normalt forefaldende arbejde på landet, såsom mejerister, kontrolassistenter, skovarbejdere, teglværksarbejdere og lignende, skal kunne imødekommes.

Til lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes følgende:

Til § 2.

Ifølge § 9, stk. 2, jfr. §§ 12 og 30, i loven om opførelse af arbejderboliger på landet skal der forud for hvert finansår indenfor et ved særlig udlånslov bestemt maksimum efter forhandling bl. a. med begge rigsdagens finansudvalg fastsættes størsteløb for lån til opførelse af de i loven omhandlede boliger. Efter at den tidligere rigsdags to finansudvalg som følge af gennemførelsen af grundloven af 5. juni 1953 er afløst af folketingets finansudvalg, vil bestemmelsen i lovens § 9, stk. 2, ikke kunne opretholdes uændret. Den hidtil gældende tidskrævende fremgangsmåde for den endelige fastsættelse

af maksimumsbeløbene har imidlertid vist sig unødigt omstændelig, idet der siden lovens gennemførelse i 1947 hvert år er gennemført en særlig udlånslov, hvis maksimumssatser for lånene derefter med indhentet tilslutning fra de i lovens § 9, stk. 2, omhandlede myndigheder er blevet sat i kraft for det følgende finansår. Under disse omstændigheder må regeringen anse det for ønskeligt, at der på dette område gennemføres en forenkling, således at det lovfæstes, at der forud for hvert finansår skal gennemføres en udlånslov, hvis maksimumssatser umiddelbart træder i kraft for det pågældende finansår.

Til § 8.

Loven om opførelse af arbejderboliger på landet er senest optrykt ved lovbekendtgørelse nr. 72 af 26. februar 1949. Der er senere ved § 9 i lov nr. 126 af 28. marts 1951 foretaget en række ændringer i loven. Det må derfor anses for ønskeligt, at loven genoptrykkes og bekendtgøres med nævnte ændringer samt med de ændringer, som foreslås gennemført ved nærværende lovforslag.